

8.97x21.42	1	עמוד 10	הארץ - גלריה	30/09/2015	49865053-0
הרצליה העי - 604					

ארבע תערוכות וגעגוע

במלאות עשור למותה של לאה ניקל, מוצגת תערוכה מעבודותיה במוזיאון הרצליה

איתן בוגנים

לות שלבשה ניקל בזמן יצירתן. תערוכה נוספת שתוצג במוזיאון בהרצליה היא "מסך הדמ"עות" של האמנית רוני הלבין כהן, שנעשתה בעקבות המחזה "רפסודת המדוזה" מאת יהושע סובול (שנכתב בתורו בהשראת ציורו של הצייר הצרפתי תיאודור ז'ריקו). הלבין יצרה מיצב סימבוליסטי המגיב למחזהו של סובול ואף ומציג מונולוגים מתוכו.

בתערוכה השלישית, הקבוצתית, "שירת המקלה", מוצגים פרויקטים שונים של אמנים ישראלים ובינלאומיים, שעבדו עם מקהלות בהקשרים פוליטיים והברתיים בעשור האחרון. קולה של הקבוצה השרה מצביע, לדברי אוצרת התערוכה מעין שלף, "הן על התמוטטות אידיאולוגיה של הקולקטיב והן על עלייתן מחדש של קהילות דרך הרשתות החברתיות". במוקד התערוכה הקבוצתית "מבט פנימי 2" מצוי עיקרון הדיאלוג עם מוזיאון הרצליה, על תכניו המוזיאליים והאדריכליים. התערוכה הוצגה כבר בתחילת השנה, ובגלגולה הנוכחי נוספו לה עבודות של האמנית הדס חסיד ואורית ידוביץ'.

ארבע תערוכות שאצרה איה לוריא נפתחו בשבת שעברה במוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית (הכנים 4). בתערוכה "לאה ניקל: דיוקן עצמה", המציגת עשור שנים למותה של האמנית, ייבחן גוף העבודה של ניקל (1918-2005) שנהגה להגדיר את עצמה כאמן, לא כאמנית אשה – מתוך רצון לזכות בהכרה מקצועית רצינית. אולם התערוכה, לדידה של האוצרת לוריא, מאפשרת לגלות מחדש את "קולה המובהק של ניקל שבאמצעותו עיצבה ביטוי ייחודי של זהות נשית ונוכחות עצמתית של יוצרת מורכבת וחדשנית".

שלוש קבוצות עיקריות של עבודות האמנית יוצגו בתערוכה: הקבוצה האחת כוללת טביעות אצבע ישירות בצבעים שונים, הטוענות את הציור בקצב ובתנועה גופנית הקרובים אל "ציור הפער" לה" של המופשט האקספרסיביסטי, שהיה גברי ברובו. בקבוצת העבודות השנייה מופיעה חתימתה של ניקל (שלא היה שמה המקורי), ובקבוצה השלישית משולבות בעבודות פיסות משמ-

לואיגי קופולה, "על מטמורפוזה חברתית", 2012. מתוך התערוכה "שירת המקלה"